

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobkyně: **M. O.,**
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1568/1, Praha,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2020, č. j. CPR-32003-3/ČJ-2020-930310-V234,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2020, č. j. CPR-32003-3/ČJ-2020-930310-V234, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, advokáta JUDr. Petra Novotného.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 9. 2020, č. j. KRPS-218828-22/ČJ-2020-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok.
2. Žalobkyně uvedla, že není pravdou, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedla, že sama skutečnost, že porušila opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 24. 8. 2020,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

č. j. MZDR 20599/2020-25/MIN/KAN (dále jen „Opatření“), nepostačuje k závěru o tom, že by mohla závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Uvedla, že deklarovala ochotu okamžitě postoupit test na SARS-COV-2 (dále jen „koronavirus“) a žalovanému nic nebránilo, aby jej provedl. Rovněž poukázala na to, že Ukrajina se z hlediska výskytu koronaviru nachází v přibližně stejné situaci jako ČR. Rovněž uvedla, že na Ukrajinu nelze vycestovat kvůli vnitrostátnímu konfliktu na Ukrajině.

3. Žalovaný ve svém vyjádření zcela odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem soudu účastníci souhlasili, žalovaný výslovně a žalobkyně konkludentně (§ 51 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 2. 9. 2020 byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie ČR. Následně byla zajištěna, přičemž jako důvod zajištění bylo uvedeno, že je důvod se domnívat, že žalobkyně neoprávněně vstoupila na území ČR, čímž porušila Opatření. Dne 3. 9. 2020 požádal správní orgán prvního stupně o vyšetření žalobkyně na přítomnost koronaviru. Výsledek tohoto vyšetření není ve spise obsažen.
6. Dne 3. 9. 2020 byl proveden výslech žalobkyně, v němž vypověděla, že pochází ze Zakarpatské oblasti. Do ČR přicestovala dne 27. 8. 2020 za účelem návštěvy rodiny. Do ČR jela přes Maďarsko a Slovensko. Uvedla, že o zákazu vstupu dle Opatření nevěděla. Během cesty žádný test na coronavirus nepodstoupila, pouze na maďarských hranicích jí měřili teplotu. O povinnosti oznámit vstup hygienické stanici nevěděla. Nebyla v kontaktu s nikým, kdo byl pozitivně testován na coronavirus.
7. Dne 3. 9. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobkyni uložil správní vyhoštění a kterým stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně svým vstupem na území ČR porušila Opatření. Uvedl, že není přípustné, aby cizinci nerespektovali přijatá ochranná opatření a volně vstupovali a pohybovali se na území ČR. Skutečnosti týkající se omezení pohybu osob a zákazu vstupu cizinců jsou všeobecně známé a žalobkyně si jich musela být vědoma. Jelikož žalobkyně vstoupila na území ČR v rozporu s Opatřením, stala se hrozbou pro ČR.
8. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž argumentovala obdobně jako v podané žalobě. Dne 2. 11. 2020 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění argumentoval obdobně jako správní orgán I. stupně. K otázce vědomosti žalobkyně o Opatření žalovaný uvedl, že platí zásada „neznalost zákona neomlouvá“ a na právní omyl se lze odvolávat pouze tehdy, pokud to zákon připouští, což není případ žalobkyně.

Posouzení žaloby soudem

9. V projednávané věci není mezi účastníky sporu, že žalobkyně vstoupila na území ČR (a do svého zajištění tam pobývala) v rozporu s Opatřením, které jí vstup na území ČR zakazovalo. Zároveň mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně koronavirem nakažena nebyla (výsledek žádaného testu ve správním spise absentuje, nicméně ani jedna ze stran netvrdí, že by žalobkyně byla nakažena). Spornou otázkou mezi účastníky je, zda samotný vstup na území ČR v rozporu

s Opatřením je dostatečným důvodem pro správní vyhoštění. Soud dospěl k závěru, že tomu tak není.

10. Podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (1) Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, a) až na 10 let, 1. je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu užitím síly při prosazování politických cílů, prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu nebo směřující k narušení celistvosti území anebo jiným obdobným způsobem, nebo 2. je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, b) až na 5 let, 1. prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, 2. prokáže-li se cizinec policii při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů uvedených v § 116 písm. a), b), c) nebo d), 3. pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 4. pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, 5. nepodrobí-li se cizinec na výzvu policie hraniční kontrole, 6. překročí-li cizinec státní hranice v úkrytu nebo se o takové jednání pokusí, 7. překročí-li cizinec státní hranice mimo hraniční přechod, 8. uvedl-li cizinec v řízení podle tohoto zákona nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu, nebo 9. porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí, c) až na 3 roky, 1. je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, 2. neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum, nebo 3. je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění.
11. K výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, ve kterém se uvádí: „*Rozšířený senát shrnuje, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“ (podtržení doplněno krajským soudem). Pokud jde o samotné porušení právních norem týkajících se pobytu cizinců, rozšířený senát NSS ve stejném rozhodnutí rovněž uvedl, že „*skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR*“.*
12. Žalovaný své rozhodnutí založil zjednodušeně řečeno na tom, že Opatření je významným opatřením omezení rizika šíření závažného onemocnění (koronaviru) a jeho porušení tak samo o sobě představuje hrozbu pro veřejný pořádek, a to bez ohledu na to, zda žalobkyně koronavirem nakažena byla, či nikoliv (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). S touto úvahou soud souhlasit nemůže. Shora uvedené usnesení rozšířeného senátu NSS uvádí, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Pakliže žalobkyně při svém příjezdu na území ČR koronavirem nakažena nebyla (čemuž vše nasvědčuje), nemohla

zájem na ochraně veřejného zdraví a omezení šíření koronaviru vůbec ohrozit. Její vstup na území ČR by pak byl prostým nelegálním vstupem, který dle shora uvedeného usnesení rozšířeného senátu NSS skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti není.

13. Ke stejnému závěru je nutno dospět i za pomoci systematického výkladu § 119 zákona o pobytu cizinců. § 119 zákona o pobytu cizinců obsahuje tři kategorie důvodů pro uložení správního vyhoštění, uvedené pod písmeny a), b) a c). Tyto kategorie jsou vytvořeny podle míry závažnosti, jakou zákonodárce jednotlivým důvodům přisuzuje, což je zřejmé z odstupňování doby, na níž je možno cizinci zákaz vstupu uložit. Závažné narušení veřejného pořádku se nachází v kategorii nejzávažnějších důvodů pro správní vyhoštění. Naopak ohrožení veřejného zdraví v důsledku hrozby nákazou infekčního onemocnění je uvedeno v kategorii třetí - § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Za situace, kdy v řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně infekčním onemocněním (koronavirem) vůbec trpěla, je její jednání evidentně méně závažné než jednání uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců, které nákazu (a tím i skutečné, nikoli jen hypotetické, ohrožení obyvatel ČR) nepochybně vyžaduje, a nemůže se tak jednat o závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
14. Výše uvedené lze shrnout do závěru, že jelikož v řízení nevyšlo najevo, že by žalobkyně byla nakažena koronavirem (a ani, že měla důvody se domnívat, že jím nakažena je), je v jejím případě porušení Opatření pouze nelegálním vstupem na území ČR, který intenzity nezbytné pro závažné narušení veřejného pořádku nedosahuje, a to ani v souvislosti s tím, že se neohlásila hygienické stanici a nedisponovala negativním testem. Pouhá skutečnost, že norma, kterou žalobkyně porušila, slouží k ochraně ČR před pandemií koronaviru, z jejího nelegálního vstupu závažné narušení veřejného pořádku nedělá.
15. Žalobkyně rovněž namítala, že vnitrostátní konflikt na Ukrajině brání jejímu vycestování. Tato námitka není důvodná. Žalobkyně žije v západní části Ukrajiny a nestabilní situace na východě země se jí nijak nedotýká.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

16. S ohledem na výše uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva účelné úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Náhrada DPH z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 21 % z 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. ledna 2021

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce